

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 632/2021
25.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Миловановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Трајковић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за одржавање и обезбеђење објеката „Телус“ АД из Београда, чији је пуномоћник Војислав Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 600/2020 од 16.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 25.08.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 600/2020 од 16.12.2020.. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 220/2019 од 03.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу број ... од 05.09.2014. године и обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због незаконитог отказа исплати износ од 654.045,48 динара са законском затезном каматом од 08.12.2014. године, као дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 250.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 600/2020 од 16.12.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и наведена првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију којим је предложио да се ревизија одбије као неоснована.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011 ... 18/2020) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Разлог за ревизију могу бити повреде предвиђене у члану 407. став 1. ЗПП. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није предвиђена као разлог због којег се ревизија може изјавити. Разлог за ревизију може бити битна повреда из члана 374. став 1. ЗПП само под условом да је учињена у поступку пред другостепеним судом, што овде није случај, јер у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене неке одредбе парничног поступка. Другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, и поступајући у складу са одредбама члана 396. став 1. и 2. ЗПП оценио битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, у датом образложењу побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог од 2003. године. Решењем туженог од 05.09.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду и анекс уговора о раду, применом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/2005 ... 32/2013), због повреде радне обавезе за коју је утврђено да је одговоран. У члану 85. став 1. Колективног уговора туженог из јула 2009. године предвиђено је да радни однос запосленог престаје у случајевима предвиђеним законом. У закљученом Анексу уговора о раду, у члану 10. предвиђено је да се запосленом може отказати уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог, односно ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе у смислу да не извршава, несавесно, неблаговремено или немарно извршава радне и друге обавезе.

Није спорно да је тужилац на радном месту ... у Радној јединици туженог у ... координисао рад радника ... на подручју Територијалног центра туженог у ... и имао радну обавезу да на крају сваког месеца прикупи евиденције присутности на раду за раднике у пет градова и више објеката и да на основу ових евиденција сачини извештај о броју радних сати за сваког радника, као и да извештај достави у Територијални центар туженог у На основу достављеног извештаја о „сатнини“, администратори врше унос остварених радних часова за сваког извршиоца, ради обрачуна и исплате зараде.

Тужилац је извршио повреду радне обавезе, која му је стављена на терет, а састоји се у томе што је у извештају за мај месец 2014. године за запосленог ББ нетачно исказао број сати као да је радио пуно радно време у данима за које о томе одговарајућих уписа није било у књизи евиденције присутности на раду која се води у портирници, а меродавна је за израду извештаја о присутности на раду. У књигу евиденције присутности на раду, запослени по хронолошком реду уписују време доласка на рад и изласка са рада. Тужилац је био дужан да на основу евидентираних података обрачуна број сати у месецу за сваког радника и изради извештај о присутности на раду. Утврђено је за којих десет радних дана у мају месецу је тужилац у достављеном извештају нетачно навео да је радник ББ радио пуно радно време по осам радних сати, а да именовани уопште није евидентирао своје присуство на раду или је уписао само долазак на рад док одлазак са рада није уписан, па тако и на сам дан извршене ванредне контроле 29.05.2014. године када од 13,45 сати није затечен на

радном месту. Такође је утврђено и да је затражена евиденција присутности на раду за период јануар-април 2014. године, али да се потом установило да су евиденције нестале из необезбеђеног ормана у се који одлажу и није био закључаван. Тим поводом тужилац се обратио службеним лицима Полицијске управе у Пироту 01.07.2014. године, где му је по датом опису да место одлагања службене евиденције није било обезбеђено и да су приступ просторији са незакључаним орманом имала бројна лица, саопштено да нема места евидентирању пријаве.

Према расположивим чињеницама да је тужилац доставио нетачно попуњен образац извештаја о присуству на раду за радника ББ за мај месец 2014. године, послодавац је то и навео у датом упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду, по којем се тужилац изјаснио. Тужилац је одговоран за ову повреду радне обавезе која му је стављена на терет. Са тог отказног разлога тужиоцу је законито отказан уговор о раду, решењем донетим у законито спроведеном поступку.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05... 32/2013) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то: 1) ако несавесно или немарно извршава радне обавезе; 5) ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом односно уговором о раду.

Код изнетог стања ствари и регулативе, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев, ценећи да је тужиоцу законито престао радни однос, уз дате потпуне и правилне разлоге за такву оцену.

По налажењу Врховног касационог суда ревизија тужиоца није основана у побијању правноснажне пресуде другостепеног суда.

Тужилац ревизијом оспорава оцену доказа и у суштини оспорава утврђено чињенично стање, што према одредби члана 407. став 2. ЗПП не представља дозвољен ревизијски разлог. Неосновани су наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право. Пре доношења решења о отказу уговора о раду, послодавац је доставио тужиоцу писмено упозорење о постојању разлога за доношење таквог решења, у смислу члана 180. став 1. Закона о раду, чиме је омогућено право на одбрану којом се тужилац користио. Из утврђеног произилази да је решење донето у законом прописаном поступку, у одговарајућој форми. Решење о отказу по садржини омогућава проверу о процедури и постојању разлога за престанак радног односа запосленом због несавесног и немарног извршавања поверених послова у примењеној организацији рада. Чланом 15. тачка 2. Закона о раду прописано је да је запослени дужан да поштује организацију рада и пословања послодавца, као и услове и правила послодавца у вези са испуњавањем уговорних и других обавеза из радног односа. Чланом 17. прописано је да су послодавац и запослени дужни да се придржавају права и обавеза утврђених законом, општим актом и уговором о раду. Императивне норме обавезују запослене да поштују правила рада код послодавца и извршавају своје радне задатке и обавезе са дужном пажњом и тачношћу. Тужилац тако није поступио код обрачуна броја сати присуства на раду и испуњавања дужности достављања тачног извештаја. Оспоравање одговорности тужиоца за повреду која му је стављена на терет, није основано. Тужилац је обављао послове предрадника, са којих је јасан увид имао у организацију послова, а у оквиру примењене организације он лично прибављао писане евиденције са уписаним временом доласка и одласка радника и користио за припрему и

достављање месечних извештаја о броју сати рада сваког радника понаособ. Због несавесног и немарног вршења ових послова у време када је те послове код туженог обављао као предрадник, тужиоцу је радни однос престао, на законит начин. С`обзиром да је захтев тужиоца за поништај оспореног решења одбијен, нису испуњени услови за накнаду штете у смислу члана 191. Закона о раду.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија неоснована и одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Марина Миловановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић